

Fiskeri ved Vædebro

Jeg læste i nyhedsbrevet, at der bliver fisket ved Vædebro – igen. Jeg skriver igen, fordi det er der blevet før. Især i en periode fra 67 til 74, da Svend Fisker havde sit skur stillet op i krogen mellem laden og det lille hønsehus, som nu er raget ned.

Det sluttede, fordi Svend druknede i marts måned 1974 – han drev i land i begyndelsen af juni på det sted, han var draget ud fra.

Svend måtte selvfølgelig godt fiske på det fiskevand, der hørte til Vædebro; men han gjorde det aldrig. Han tog længere op i søen og fangede mange sandart, som han leverede til Fuldbro Mølle og desuden solgte lige fra båden til egnens borgere, som kendte Svend.

Svend boede i Alken sammen med sin kone Ritza i et lille hus ned mod baneterrænet.

Og selvfølgelig kunne jeg heller ikke bo eller have min gang på stedet gennem 60 år uden at skulle forsøge mig med fiskeri. Det bedste var dog, mens åen og grøfterne stadig eksisterede, da satte vi en ruse ud i grøften bag haven og fangede en hel del gedder. Den sidste vi fangede vejede otte kg. Den smadrede rusen, og så var det bal forbi.

Men den første sommer – 1947 - vi boede der, prøvede vi da også at fiske i søen. Vi gik efter ålene og satte en line med 100 kroge ud mellem to pæle, som vi bankede i bunden.

Vi sejlede trofast ud hver aften og satte krogene ud igen næste morgen for at hente dem ind; men der var ikke rigtig held med det. En gang imellem kunne vi se, at der havde været en ål på krogen; men den havde slidt sig løs igen og efterladt krog og line i noget, der mest mindede om en fuglerede godt smurt ind i slim.

Jeg ved ikke, om folk grinede af os; men i hvert fald var der venlige mennesker, der fortalte os, at vi var nødt til at hente krogene ind inden solopgang. Ellers smuttede de. Det gjorde vi så – uden det hjalp synderligt. Det var ved at blive lidt træls.

Men en nat, da Far stod op for at vække mig, der skulle hjælpe ham med nattens dont, kiggede han ud og så søen ligge spejlblank under en måneoplyst himmel. Så tænkte han, at det kunne han sagtens klare alene og lod mig sove videre, mens han selv roede ud.

Næste morgen, da Mor og jeg stod op, var han ikke kommet hjem endnu, og tågen lå tæt over søen. Vi blev egentlig ikke særlig urolige, for Far var en rimelig fornuftig mand, og vi havde endnu ikke lært søen at kende fra dens værste side. Og søen var jo stadig helt blank.

Men vi stod da på stranden og spejdede ud i tågen – uden at kunne se noget som helst, og efterhånden blev vi lidt urolige.

Men så kom vognmanden Oluf Sørensen forbi i sin lastvogn. Ham fik vi til at dytte i hornet regelmæssigt, så Far kunne ro efter lyden. Det gjorde han kun i 10 minutter, for så lettede tågen, og helt ude i horisonten under Boes Land kunne vi se glimtene fra åretagene, og efter en halv times tid satte han båden op på stranden.

Og hvad var der så sket? Jo, Far var sejlet ud og havde samlet linen sammen, og da han kom til den sidste pæl, gav han et skub til den, så han kom fri af den og kunne få årene i vandet. Men først skulle han lige have ild i piben, så han satte sig på toften og tændte den – og så først skulle han til at ro og kiggede sig lidt omkring. Men nu var der blevet tåget, og han kunne ikke se længere end til bagenden af båden. Han anede ikke, hvilken retning han skulle sejle i.

Nå, men det var jo en sø, han var på, så han kunne da ikke blive helt væk, så han roede så lige som han kunne holde retningen – så måtte han komme til land på et tidspunkt, så han kunne se, hvor han befandt sig.

Hvor længe han roede, var han ikke helt klar over; men på et tidspunkt kunne han høre hesteskridt og vognrumlen og regnede med at det måtte være mælkevogne på vej til Alken Mejeri. Så han roede efter lyden. Men der var jo altså også lige et mejeri i Tåning, og det blev han klar over da han nåede over til Tåning Å.

Men nu vidste han da, hvor han var og tog bestik efter det og satte kursen hjemad! – men Mossø er jo stor, og han kunne jo ikke sejle fra Tåning Å og hjem i en ret linie så han endte ovre under Boes Land. Han havde fået en tur på på tæt ved fem timer.

Og siden har vi ikke fisket fra Vædebro – det var ikke umagen værd. Den, der har haft mest held med at fiske fra Vædebro, er min nevø, Calle. Han har haft bildæk til at ligge derude, og der har han af og til taget en ål – sommetider en to-tre stykker.

Men bildæk er jo også en behagelig måde at fiske på. Der er ikke noget vedligehold, og man skal ikke se til den hver eneste dag. Ålen er jo ikke fanget, før man hiver dækket op igen, så den lider ingen overlast, selv om der går måneder imellem man ser til dem.

Rudolf Foustad, 2009.